

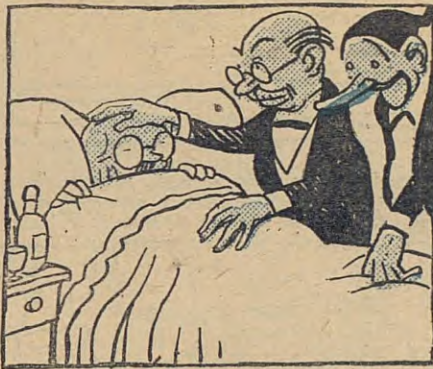
VIROLET

LA MORT DEL SENYOR GRANOTA

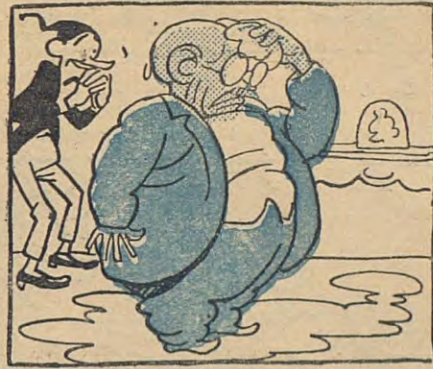
(per Cornet)

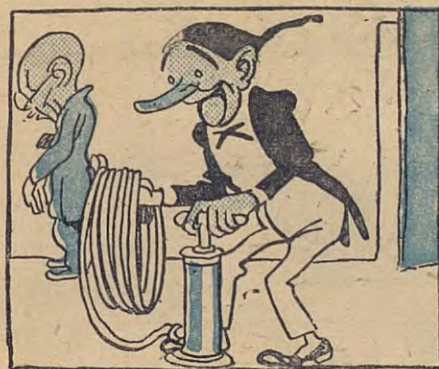
Després de l'ensurt que li ocasionà veure el secretari tan prim, Virolet començà a pensar com podria fer-ho per engreixar-lo de nou.

Essent-li indispensable un secretari de més presència, procurà alimentar-lo copiosament, però tot seguit s'adonà que una indigestió el podria privar...

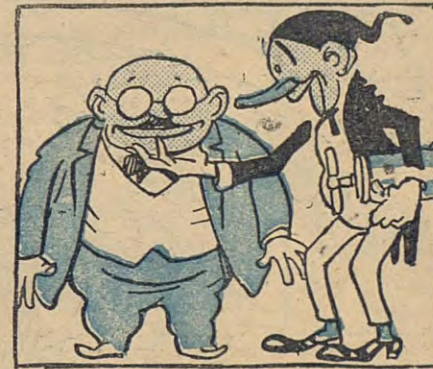
...de la mica de col·laborador que li quedava. Provà de fer-li un trajo tot forrat de «boata», mes amb la calor d'aquest estiu l'home es liquidava.

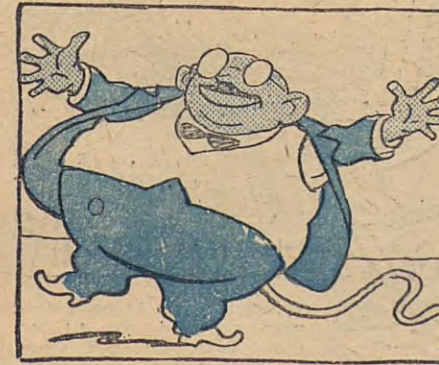
Per fi, Virolet resolgué el cas. El secretari havia perdut la carn, però conservava la mateixa pell, encara que un bon xic més arrugada.

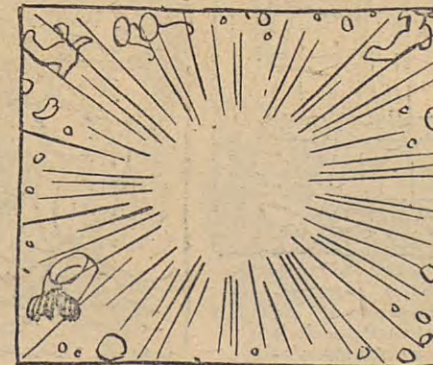
El problema era resolt omplint-la de vent. I, en efecte, per l'orifici més adequat i pel mitjà d'una bomba d'inflar neumàtics, injectà a la panxa...

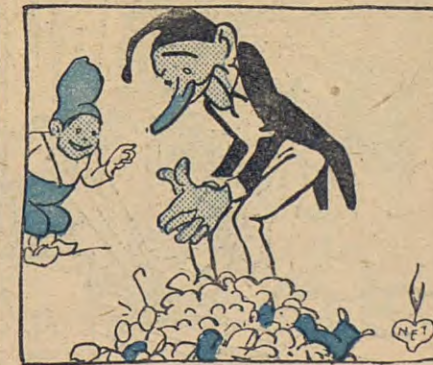
...del senyor Granota l'aire indispensable. Així el nostre personatge adquirí de nou la forma rodona de formatge de bola que tant li esqueia.

La cosa anava com una seda. Cada nit el senyor Granota es desinflava i a l'endemà es tornava a inflar abans de sortir al carrer.

Mes heu's aquí que un dia Virolet es distregué de comptar les pistonades i... puf!! L'aire adquirí massa pressió i el secretari esclatà com una magrana.

Virolet quedà capficat pensant com podria tornar a la vida aquell home que tant l'havia ajudat i que li era encara útil per les seves meravelloses empreses.

(per Mallot)

TOT TÉ LES SEVES AVENTATJES

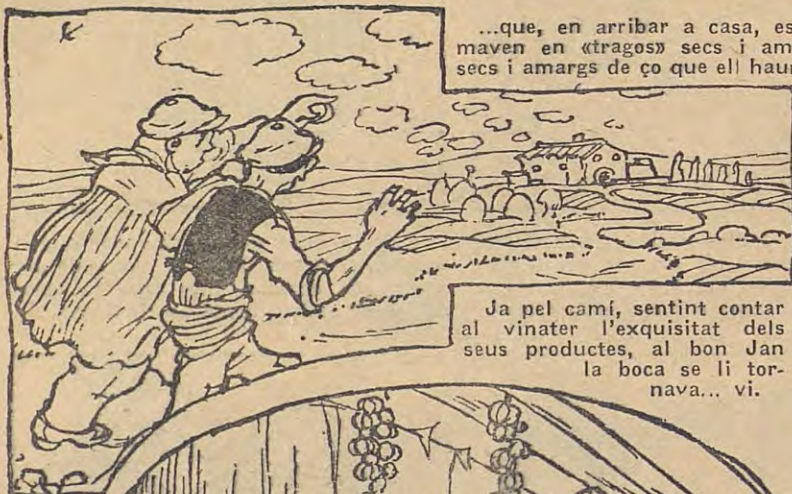

En Jan de cà la Quica, no podia ésser més borratxot del que era. Sempre estava somniant en begudes dolces

...que, en arribar a casa, es transformaven en «tragos» secs i amargs, més secs i amargs de ço que ell hauria volgut.

Un dia trobà un antic company, que s'havia enriquit traficant amb vins, i el qual el convidà a visitar els seus cellers.

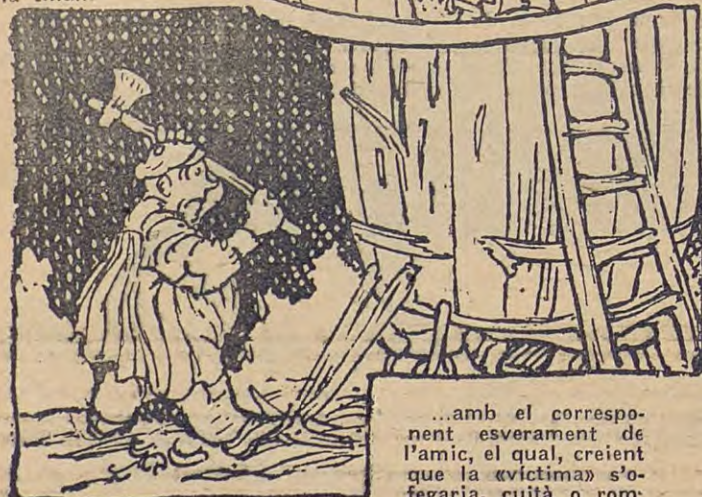
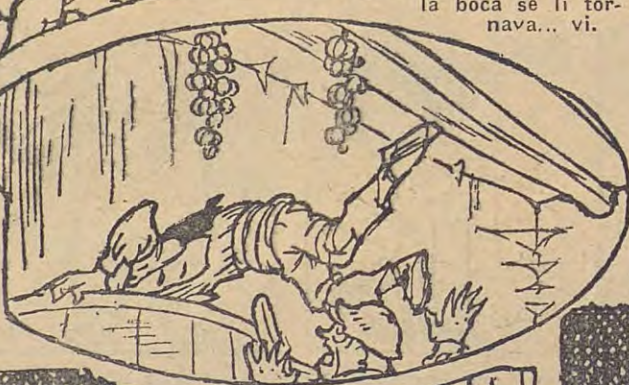

Ja pel camí, sentint contar al vinater l'exquisitat dels seus productes, al bon Jan la boca se li tornava... vi.

Per fi, ja en un dels cellers, el traficant li mostrà una descomunal tina de Moscatell. Precisament era la flaca d'en Jan.

Tant ho era que l'oloreta tan sols li trastornà tots els seus sentits i caigué de cap a dins la tina...

...amb el corresponent esverament de l'amic, el qual, creient que la «víctima» s'ofegaria, cuità o rom-

pre la fusta per tal que en sortís el líquid, més...

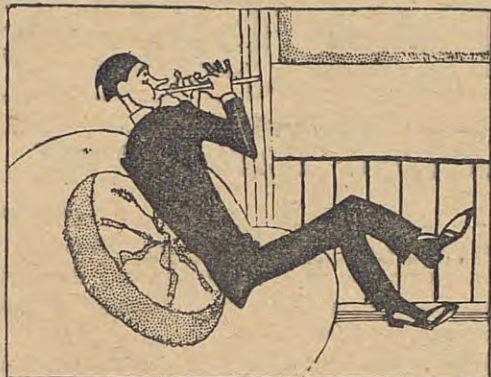

MALLOI

...quina fou la seva sorpresa en veure que, en lloc d'ofegar-se, en Jan s'havia begut tot el vi, salvant-se així d'una mort certa. Tot té les seves aventatges!

DELIRI MUSICAL

(per Castanys)

En la pacífica barriada del Guinardó, un dia se sentí un reilet bucòlic de flauta que venia a trencar la beatitud del veïnat. Era un nou estadant filarmònic que semblava volgués reviuire els temps llunyans del paganisme.

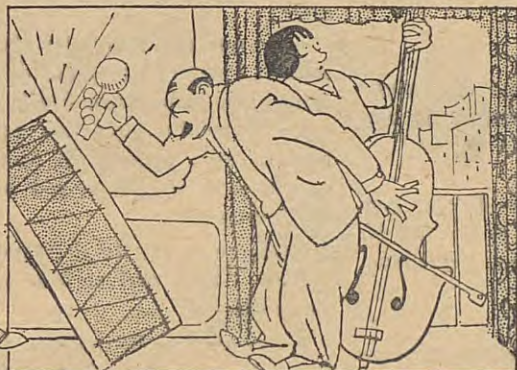
A don Desideri, que vivia en el pis de sota, li xerricaren les dents en sentir aquells aguts tan reflatats.

I veient que el seu veí com més passaven els dies amb més braó fluviolejava, decidí contrarrestar els seus grinyols amb algun soroll més mascle, i es comprà un estrident cornetí.

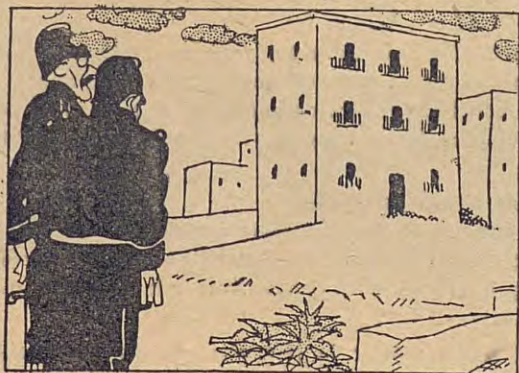
Un pacífic matrimoni que vivia sota don Desideri estava en constant nerviositat...

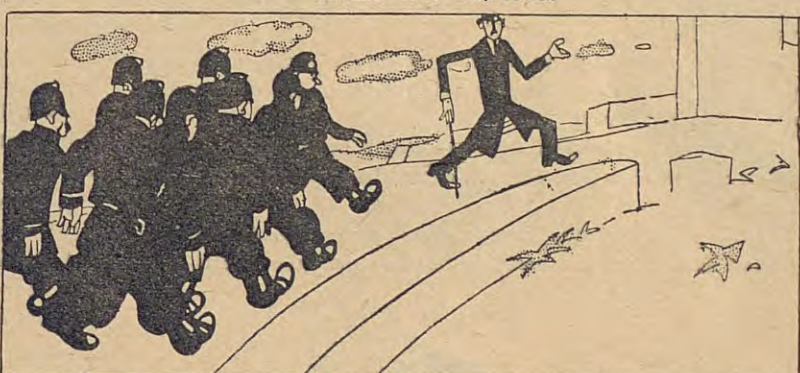
...d'ençà que a la flauta s'hi havia afegit el cornetí en un duo salvatge. I, decidits a no deixar-se prendre més el pèl, es proveïren d'un parell d'instruments, els més revinguts que trobaren.

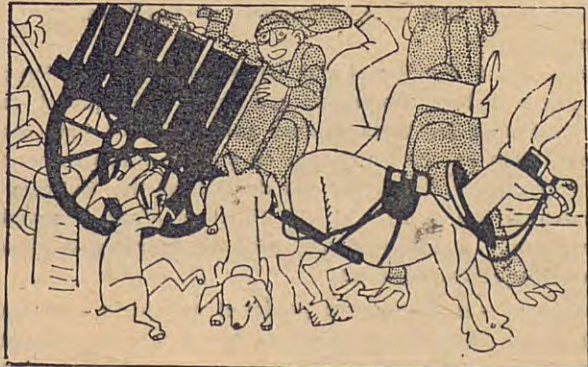
Don Policarpi, que habitava en el principal, veié l'existència plàcida trencada per aquest aldarull infernal i, sense entretenir-se en filarmonies, adoptà una eina encara més explícita.

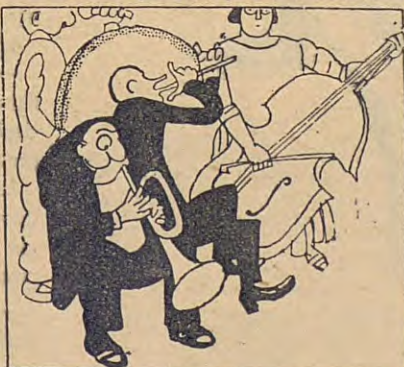
Aquest terratrèmol, és clar, trascendí fora de l'immoble, posant en commoció a tots els guinardonins...

...que no tingueren més remei que apel·lar a l'autoritat, qui s'hi encaminà disposada a tot, fet insòlit que els indígenes mai més podran oblidar i que sempre recordaran amb agraïment inesborrable...

...car, certament, aquell carrer havia devingut un caos amb aquella jazz-band frenètica i eixordadora, a la qual no podia sostreure's ningú: ni persones, ni bèsties, ni plantes. I aquells veïns, fins feia poc tan pacífics, sigueren reclosos a la Model

Però de res hi valgué el càstig, doncs ja el desig de venjança s'havia apoderat tant d'ells que no els deixava reposar amb l'afany de molestar-se mútuament.

Fins que acabaran completament boigs, en un «delirium tremens» musical i coreogràfic sense precedents.

LA VENTAFLOCS

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

—Vull que tot el servei de les meves hisendes: criats criades, grangers i pastors, mossos i masovers es trobin al portal de baix quan les dames arribin. A elles deveu tots, d'ara en endavant, obediència i submissió.

—Ho faré, ja que vós ho maneü i ho podeu manar—respongué en Fidel.—I jo em guardaré prou de dir-vos l'efecte que aquestes ordres causaran entre la nostra gent, i la por que tinc que quan sàpiguen per què els voleu fer deixar la feina, trobin mil destorbs que els privin d'ésser al portal a l'hora bona de fer l'acatament.

—Doncs feu per manera que tots hi siguin si no voleu que en faci un escarment.

En Fidel saludà i respongué:

—Hi faré tot el que hi sàpiga, mon amo; que vós ja sabeu que tot el que maneü molt ben manat està, i jo em guardaré prou de dir-vos...

—Altra vegada?—interrompé l'amo.

—No; ara va de debò... Jo em guardaré de dir-vos que mai no us hauria cregut capaç de posar en el lloc de la nostra bona senyora, de la santa morta, una... diguem-ne dama...

—Fidel!—reptà l'amo.

—No temeu, senyor, que jo no us mancaré mai al respecte maldament sia cert que res no us ha deturat: ni el sant record de la que és al cel, ni la presència d'aquest angeló de Déu, d'aquesta pobreta Poncellina que no ha parat mai de plorar la seva mare...

—He dit que prou, o em faràs fer el que no voldria!—exclamà l'amo, tot enutjat.

—Mai el meu llavi, sabent-ho, us ha d'ofendre, mon amo, però vós ja ho deveu veure: quina dolor i quina vergonya per a tots nosaltres!

—No, això, no!—cridà l'amo.—Ningú no ha d'avergonyir-se perquè entri a casa aquesta dama, ho enteneu bé? Aquesta dama...

—Ah, si és així que és una dama com dieu, és clar que encara és una honor; però, jo ho deia pel que es diu...

—I que és el que es diu?—preguntà l'amo, vivament.

—Que la vostra dama no és més que la vídua d'un trist escuder que va enamorar-se d'ella en el rentador de plats de palau—respongué el vellet.

—Llengües miserables!—clamà el pare de la Poncellina.

—Es el que diuen... Però jo em guardaria prou...—féu en Fidel.

Mes l'amo no el deixà acabar. Les paraules del vell servent l'havien ferit al viu, i, gastant una energia que més li hauria valgut que hagués guardat per altres ocasions, cridà:

—Els que així malparlen de la dama que avui és la meva esposa, com ara tu acabes de fer, són sobrers a casa meva. Amb això, ja ho saps, Fidel: aquí hi ets de massa.

La Poncellina, que fins aquell moment havia estat plorant la seva dissort, en sentir que l'únic amic fidel que podria tenir a casa el seu pare el llençava, corregué vers ell, implorant:

—Oh, no, pare! No el tregueu de casa el nostre bon Fidel.

Però, l'amo, abrivat com estava, feia talment com si no la sentís.

—Deixa'l fer, Poncellina, deixa'l fer—li digué el bon vellet, tot commogut.—Que ell és el senyor i mana; i bé pot llençar de casa el vellet que l'ha vist néixer i que l'ha vist créixer, com ha vist créixer la hisenda, ajudant tant com ha pogut a la creixença... Que abans no érem tan rics, ni tan senyors, ni tan altívols... No ploris per mi, Poncellina; si ell em treu és que ho pot fer.

I, dient això, l'honorat servent ja anava a retirar-se quan la Poncellina el deturà amb els seus braços infantins:

—Oh, no, bon Fidel, no us en aneu, que el pare ja us perdona; que el pare és bo i no pot ésser que us tregui així de casa!

I, girant-se al seu pare, afegí:

—Veritat que no el treieu el nostre Fidel?

I, corrent vers el seu pare, la Poncellina l'abraçà per mi llor aconseguir el què li demanava fins que va sentir que, vençut, ell deia:

—Per tal de no entelar la joia d'aquest dia memorable, i per complaure't a tu, que resti a casa; però que mai més no gosi maldir de qui tant ha de respectar.

El vellet plorava d'alegria i tot era mirar-se la Poncellina per regraciar-la amb l'esguard humit de llàgrimes.

L'amo digué:

—Aneu ara a complir el què us he manat. I tu, Poncellina, vés a la teva cambra perquè em plauria que et vestissis avui amb les teves millors gales. Ara bé pots complaure'm quan jo t'he complagut en ço que m'has demanat.

La Poncellina, amb el cor ple de tristesa, ho féu com li demanava el seu pare; i el vell Fidel se n'anà a complir les ordres que li havien donat, però abans regracià el seu amo amb aquestes paraules:

—Grans mercès d'haver-me perdonat que jo ja sabia que teníeu el cor bo. I jo em guardaré bé prou de dir-vos que ha estat justament perquè el tenguíeu bo que us l'han fet pregoner tan fàcilment.

Mentres tot això que havem relatat esdevenia, en un altre indret del casal, dalt de la golfà, hi havia qui passava pous treballs agençant-se la persona amb un vestit tot vi-

rolat, que d'una hora lluny es veia que no corresponia al seu estament.

Aquest personatge era no-res-menys que en Badinet, el pastor; i el trajo que s'estava assajant era tot de velluts i satins, de colors tan mal avingudes que més aviat s'hauria dit que era una disfressa de jotglar que no pas un vestit de patge com calia que fos.

En Badinet no havia calçat mai altra cosa que esclops, i era més curt de gambals que els bous que menava; però, com que tenia uns cabells més rojos que el pel de les panotxes i un nas molt vermellat i unes galtes plenes com si les hi haguessin inflat a posta, a l'amo li semblà el més vistós i, per tant, el més fet a mida per patge de la filla gran de la dama, la qual n'hi havia demanat un pel seu servei.

Quan en Badinet es va veure dins d'aquell vestit tan llampanant, es senti tan reinflat que si les costures del trajo no haguessin estat cosides amb fil del fort, era segur que l'hauria reventat de tanta de satisfacció com experimentava.

—Mal Quan la Pepona em vegi, quin ensurt que tindrà! —s'exclamava el pastor, allargant el coll i ajupint el cap per poder-se contemplar la persona.

Val a dir que per posar-se les sabates, va suar més que quan li calia estirar algun vedell tossut, però quan la pena es passa per lluir unes sabates tan polides com les que el seu amo li havia dut de vila, no era pas cosa de queixar-se.

El que no podia acabar-se en Badinet era que, per més que estirés el coll per veure's de la part de darrera, no ho podia aconseguir; però, de totes maneres, aquesta petita contrarietat no arribà pas a entelar-li la gran satisfacció que sentia.

—Jo em penso que la Pepona ni tan sols em coneixerà! —tornava en Badinet, gronxant-se com un paó quan obre el ventall de la cua.

I qui sap si en fer-se aquest pensament no gosava confessar-se el desig que la Pepona no el conegués; perquè, veient-se tan ben guarnit, en Badinet arribà a creure que bé podria ésser que la filla major de la gran dama acabés per agradar-se d'ell.

Seguidament, després de vestit, comença a assajar la manera més elegant de saludar. Ara un peu endavant, ara un peu endarrera; ara un cop de cap, ara un cop de braç...

I era notable la facilitat que en Badinet tenia per aq

ues pràctiques senyorívols, perquè, tot assajant salutacions d'aquestes, només va caure dues vegades, una de cap i l'altra... de l'altre cantó, això sense comptar una torçada de peu que el va fer coixejar una bona estona.

Quan li semblà que ja sabia prou de saludar, en Badinet davallà cap a la sala gran per presentar-se al seu amo.

En ésser al primer replà, es trobà amb l'hortolà que anava a penjar un feix de forcs d'alls. En Badinet, quan el va veure, va prendre una actitud seriosa i altiva per fer-se admirar d'aquell pobre hortolà, però, l'home, encara no s'adonà que baixava aquell farcell de coloraines, va llençar els forcs d'alls per poder fugir més apressadament, i emprengué escales avall a tota gamba.

—Sóc jo, Tanasi, sóc jo!—li cridava en Badinet, sabent-li greu de perdre aquella bona ocasió de lluir el vestit de patge.

Però l'hortolà ja no podia sentir-lo, perquè de l'embranchida anà a parar a baix a la cuina on explicà tot esverat que havia vist una fantasma.

Tots els que eren a la cuina sortiren a treure el cap al

rebedor, que era allí on conduïa l'escala, esperant veure aparèixer aquella fantasma que tan gros esglai havia donat al pobre Tanasi.

—Us dic que era com un ocell!... Potser era el diable, ja veieu!—s'exclamava l'home quan els altres posaven en dubte les seves paraules.

Però no tingué d'escarrassar-se gaire estona, perquè al cap de molt pocs moments es sentiren uns cops de taló per l'escala que delataven la presència d'algú que anava davallant.

—Ho veieu?—digué l'hortolà, amagant-se darrera la por

—Sembla que vagi ferrat—comentà la cuinera, volent culcar de tanta por que tenia, però també esforçant-se a treure el cap per la porta de tan tafañera que era.

Quan en Badinet, en arribar al replà de l'últim tram d'escala, va veure tants de caps que sortien plens d'expectació per admirar-lo, es reïnflà encara molt més, i començà a davallar, amb una gran majestat.

Però, tan bon punt els servents es varen adonar que aquell ocell de coloraines era el pastor, un esclat de rialles resonà dessota les voltes del gran rebedor, deixant a en Badinet més escuat que si li haguessin tirat un cossi d'aigua freda al damunt.

(Continuarà)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 133.—V. MILL.

—Vaja, fill, en fas un gra massa! T'ha plantat una rellotgeria, i justament avui que és la fira has tancat i cap a rondar! No ho vull tolerar més que la tinguis tan descuidada!

—Oh, no li tinc pas de descuidada; miri, abans de tancar he donat corda a tots els rellotges.

Núm. 134.—JOSEP N. SITJAR.

—Hi ha una moto que per més que corri no se li pot escalfar el motor.

—Quina és?
—La moto «Douglas», perquè Dou-glas.

Núm. 135.—ENRIQUETA OLIVERAS.

—Es que «no», senyoreta.
—I ara, jove? Diu que sóc un canó?

Núm. 136.—JOSEP PEDRENY.

—Aquest anís és meu.
—No, senyor. No és seu, que és del «Mono».

Núm. 137.—MARTI BAS.

—Però que t'has tornat boig? Què fas davant del mirall amb els ulls tancats?

—Estic mirant la cara d'alegria que faré quan m'hagi mort... Es clar, com que hauré deixat sola a a meua «mamà política»!

Núm. 138.—FREDERIC VINALS.

A CAL RETRATISTA
El retratista.—Aqueixos de forma americana, sis retrats valen sis pessetes.
El baturro parroquià.—Minsté a mi pa que me salga más baratico me los hace de forma chaleco.

Núm. 139.—ROSER CASTANYS.

—On vas amb aquest test al cap?
—Com que em diuen que la meua cara és una rosa, per això hi he posat el test.

Núm. 140.—CARME PELLA.

—Mira, nen; si no fas bondat no aniràs al cel.
—No hi vull pas anar perquè és massa amunt i cauria.

Núm. 141.—TERESA LLASANA.

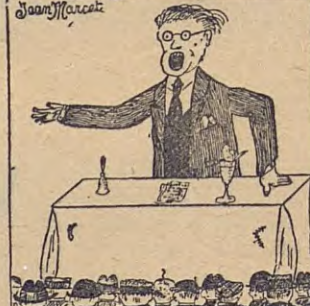
—No se'n dona vergonya d'haver jurat en fals per la salut de la seva sogra?
—Ho fela per veure si es moria.

Núm. 142.—JOAQUIM NUBIOLA.

—Miri, jove; jo tinc dues germanes, la gran es diu Lili i l'altra Lulé.
—Doncs així vostè es diu Lelé.

Núm. 143.—JOAN MARCET.

L'orador (després d'un llarg parlament).—...I ara, senyors, si algú de vostès desitja fer-me una pregunta, pot fer-ho, que amb gust li contestaré.
Una veu.—Quina hora és?

Núm. 144.—ANTONIETA MAS.

—No saps, Papitu, que el noi de cà'n Pla diu que serà l'hereu de casa seva?
—Manoi! Així digues que serà un «hereu... Pla»?

Núm. 145.—JOSEP VANES.

—Ola, Jordi; que no has enviat cap dibuix al VIROLET?
—Noi, tinc el cap trencat de tant de rumiar, i no he pogut sol·lucionar res.
—Trencat el tens? Bé te'l veig ben sencer!

Núm. 146.—LLUIS PEDRALS.

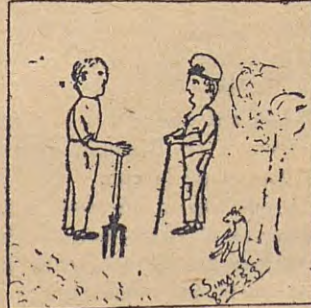
—Quina peça li agradaria que toqués ara?
—Em sembla que el millor que podria fer és tocar el dos.

Núm. 147.—FRANCESC SIMAT.

—I quants porcs tens tu, Pau?
—Jo, tres.
—Igual que jo.
—Oh, això no, que els meus porcs caminen amb quatre potes i tu només amb dues.

Núm. 148.—JOSEP M.ª CODINA.

—Si fossis soldat, de quins t'agradaria ésser?
—De caballeria de marina.

RODOLINS INCOMPLETS

EL NIU

Des de terra l'ha llucat

La branca era còrcada

Per voler caçar un niu

ENTRETENIMENT

FRASE FETA

JEROGLIFIC

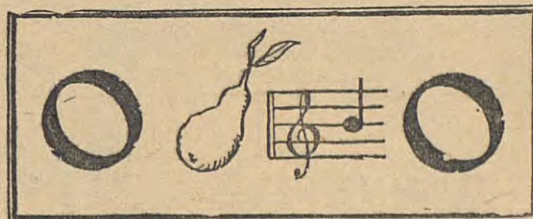
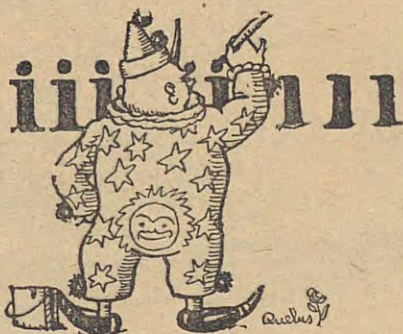
130 10 12

19 20 18
14 21 17

210

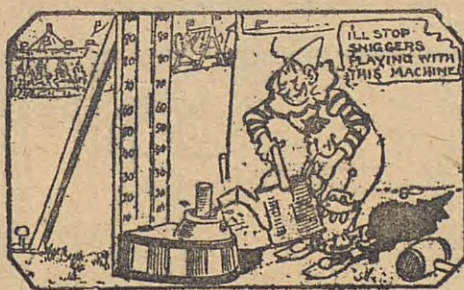
25 1
230 2 24

26 13 10
3

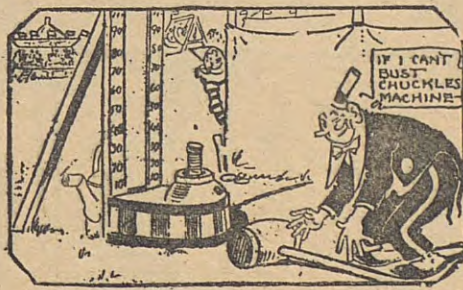

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT. — Rodolins incomplets: Vora voreta la mar — D. PEP ES POSA A PESCAR. Es pensa que ja en té un — I ESTIRA LA CANYA AMUNT. — Una arroba almenys deu fé — I LI SURT EL SEU JAQUE. — Frase feta: ANAR-SE'N DEL MON. — Jeroglific: PARADIS. — Entreteniment: UN TALLANT DE FER PILOTA

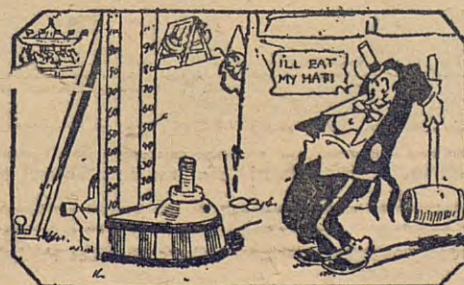
VAL MÉS L'ENGINY QUE LA FORÇA

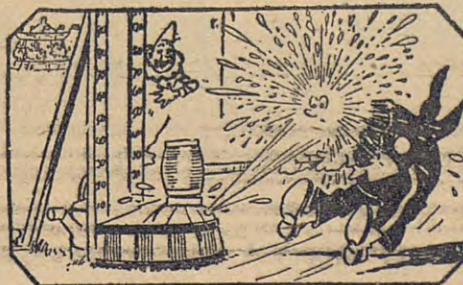
—Posarem un xiquet d'aigua.
i veïam què passarà.

—Ja venren quin cop de massa:
L'aparell s'esclafarà.

—Després del men cop, em sembla,
que ja mai més servirà.

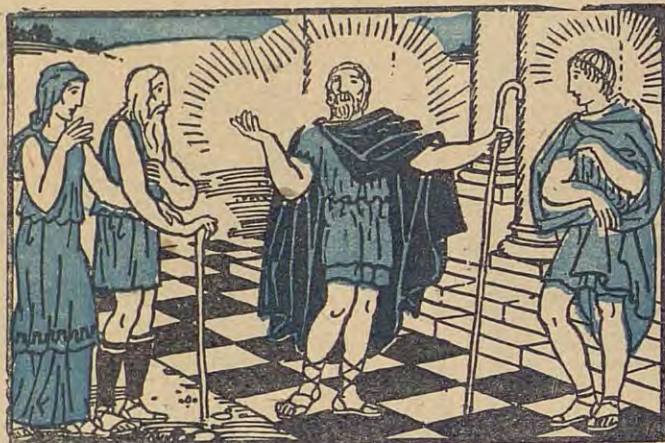
—Està vist: No és res la força
si l'enginy la deixa està.

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per damunt d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

III. - FILEMON I BAUCIS

(Acabament)

(Dibuixos de Joan d'Ivori)

Aleshores, Júpiter els digué amb dolcesa: «Vós, just i venerable vell, i vós, dona digne de tal espòs, digueu-me ço que desitgeu i us serà concedit». Filemon havent consultat alguns segons amb Baucis, descobrí així el desig comú: «Nosaltres demanem de guardar vostre temple, i com hem passat els nostres anys junts...

...desitgem que la mateixa hora els acabi: que jo no vegi mai la tomba de ma esposa i que mai jo no siga enterrat per ella». I el seu vot fou acomplert. Des d'aquell moment, foren els sacerdots del déu Júpiter. Aquest i Mercuri varen acomiadar-los, corresponent els bons vells amb visibles mostres d'emoció i dolorits per veure's obligat de deixar partir tan preats hostes.

De tot Frigia hi anaren peregrins, i els pastors de la contrada no deixaven d'ofertir-los-hi anyells pels sacrificis i altres presents particulars que els permeteren viure tranquil·lament i amb certa opulència llargs anys encara.

Tothom era ben rebut en aquell temple com en altre temps ho fou en la cabana. I els vells amics de Filemon volgueren veure tan gran prodigi, acudint-hi amb els seus néts per tal que es perpetués aquesta alta i meravellosa història.

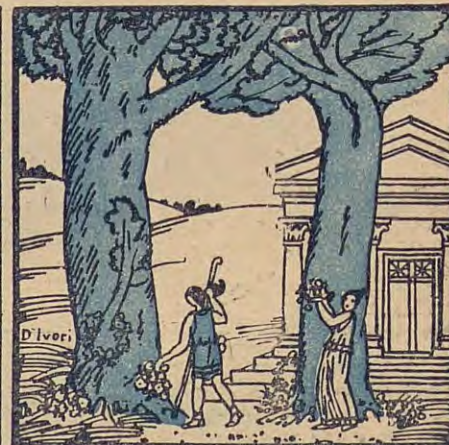
Un dia, ja afeblits per l'avençada edat, estaven tots dos asseguts prop de les escalas del temple—com en altre temps ho feien davant la barraca—recordant els prodigis de què havien sigut testimonis des de la desaparició de la ciutat...

...quan es veieren rodejats d'una tan espessa nuvolada, que fins els privava la vista del temple. Fortament meravellats, s'aixecaren convençuts de què era un prodigi dels déus, però els seus peus no pogueren moure's i, amb sorpresa, Baucis veié Filemon recobrir-se de fulles i aquest veié també com se n'omplia la seva dona

Mentre l'escorça, com una cuirassa els cobria, pujant-els-hi cos amunt, ells es repetiren tant com pogueren les més dolces i belles paraules de tendresa. «Adéu, car espòs»—deia ella. «Adéu, esposa estimada»—contestava ell. I, en acomiadar-se alhora, l'escorça va tancar a un temps les seves boques. Ell s'havia convertit en roure i ella en tell.

Tiana, vila de Frigia, mostrarà llargament en aquell lloc els troncals que tanquen els cossos dels dos il·lustres habitants. Vells i savis, dignes de fe, anaren perpetuant aquesta història. Quina raó haurien tingut ells per enganyar? Els troncals dels dos arbres pogueren veure's coberts per rams de flors i corones, car els mortals biadosos són agradables als déus.